

Арфитъ се поставятъ, обикновено, между меднитъ и ударнитъ, а хорътъ—между виоли и виолончели. По отношение на нареждане групитъ инструменти въ П., съ нейнитъ разновидности, не е установено едно напълно съгласие за всички времена и народи. Трѣбва да се прави разлика между дирекционенъ гласъ, клавираусцугъ и истинска П. Въ първитъ две, върху партията на цигулка или аранжиментъ за пиано сж означени важнитъ настѣпи на отдѣлни солови инструменти. — За единъ истински диригентъ тѣ, обаче, нѣматъ стойности, защото представятъ отъ себе си лоши замѣстници на П-та Въ последно време се забелязва стремежътъ да се опрости П., чрезъ премахване на старитъ ключове (алтъ и теноръ До ключове) и транспонираното нотирание на инструментитъ въ В А Es А D и пр. Въ 1901 Херманъ Шефани (гл. т.) предложилъ своята партитура на еднородността (Einheitspartitur), въ която се нотиратъ всички инструменти въ соль ключъ, като съответната октава, въ която е гласътъ, се означава съ числа на най-долната или най-горна линия на петолинието на всѣки гласъ. Отсрещната табела дава представа на опититъ за опростяване на П-та. Понятието П. (отъ *partier* = раздѣлямъ) е произлѣзло отъ разпредѣлянето на музикалния материалъ въ тактови полета, за да се улесни прегледността на разположенитъ единъ надъ другъ гласове. П. и табулатура сж били първоначално едно и сжщо нѣщо.

Партичела, ит. *particella* — се нарича основния планъ на партитурата, който компонистътъ си прави за една своя творба, написана въ две, три или повече системи, въ които набелязва, главно, ролята на струннитъ и духовитъ инструменти, съ целъ — да може да следи хармонията на композицията.

Партия, фр. *partie* — се нарича ролята, която изпълнява единъ гласъ или инструментъ, при едно общо изпълнение на музика.

Пасажъ, фр. *passage* — „проходъ“ — по кѣси или дълги фигури, въ видъ на акорди (разложени), или на нови стѣлби, често — и отъ едното и другото.

Пасакалия, ит. *passacaglio*, фр. *passacaille* — инструментална танцоподобна пиеса, въ бавенъ тривремененъ тактъ, състояща се отъ нѣколко вариации върху единъ остинато басъ. П-та влиза и въ състава на сюитата — като последна частъ. Въ употреба е била презъ XVII и XVIII в.

Пасамецъ, ит. *passamezzo* — буквално „полустѣпка“ — старъ италиански танцъ, по бавенъ отъ паваната, въ чифтенъ тактъ. Обикновено, следъ П., като главенъ танцъ, иде едно салтарело. Въ края на XVI в. се среща П. и въ видъ на вариационна сюита — като редица отъ кѣси части за различни инструменти. Въ сюититъ П-то намира мѣсто не като постоянна съставна частъ, и се е поставяло между сарабандата и жигата.

Пасионато, ит. *passionato* — страстно.

Пасионъ, *passion* — Презъ срѣднитъ вѣкове страданията на Исуса Христа, по описанията на четирмата евангелисти, сж били пѣти въ католическата литургия презъ днитъ на страстната седмица. Презъ XIII и XIV в. това пѣние е било разпредѣлено между трима пѣвци или 3 групи пѣвци: единъ дяконъ изпълнява ролята на евангелиста, единъ свещеникъ или дяконъ пѣе думитъ на Христа, и единъ пѣвецъ или хорътъ отъ пѣвци—думитъ на народа. Това е началото на П-на, което въ музикално отношение е било твърде просто: декламация върху единъ тонъ и рѣдки мелодически образувания, пѣти при отдѣлнитъ части, имащи за основа Григориянското пѣние — поради което тѣзи първи П-ни сж се наричали „хорални пасиони“. По-късно се вмѣкват и драматически елементи при изпълнение на библейски разкази и религиозни свещени легенди, изпълнявани вече, не презъ време на литургията, а вънъ отъ нея, на открито — като религиозни представления съ музика. Появилитъ се около 1600 г. речитативенъ стилъ бива пренесенъ и въ тѣзи религиозни представления съ музика. Отначало, П. сж се придържали строго въ библейския текстъ. Началото на протестантския П. (вмѣкване на субективенъ религиозенъ елементъ) е Бартоломееусъ Цезиусъ. Той започва и свършва П-а